

[Frode Jakobsen.]

dette ting; det må jo være en skribents ønske. At der så er nogen, der har fået det galt i halsen, ja, det er vel også enhver skribents skæbne; det vil jeg måske vende tilbage til, når jeg har mere tid. Nu glæder jeg mig over, at også statsministeren har fulgt mine ord med en vis opmærksomhed, og jeg vil ikke sige, at statsministeren har fået det galt i halsen. Det er rigtigt, at jeg i 1949 — for øvrigt under modstand fra socialdemokratiets side — erklærede mig som tilhænger af NATO, og det er også rigtigt, at jeg ikke har udtalt mig for udtræden af NATO, selv om jeg har sagt og holder fast ved, at jeg mener, NATO har set sine bedste dage. Det mener jeg for øvrigt at statsministeren har erklæret sig enig i.

Men i hvert fald er der én ting, som jeg ved at statsministeren har erklæret sig enig i, og det er, at verdens udvikling går så hurtigt, at vi ikke vil binde os til NATO for mere end ét år ad gangen. Her mener jeg at man slår sig på munden i dag. En af mine betænkeligheder ved EF hører sammen med forholdet til NATO, for det er et illusionsnummer at sige: vi går ind for EF, vi holder fast ved, at vi kan træde ud af NATO, når det passer os. Hvis man gør det, så er det i hvert fald noget vås at tale om udenrigspolitisk koordinering.

Ministeren for europæiske markedsanliggender (Ivar Nørgaard): Jeg vil lige ganske kort rette en misforståelse hos fru Helle Degn. Der er tale om, at det er den danske regerings betingelse, der er blevet protokolleret. Ordret:

„Den danske regering vil derfor fastholde, at den konkrete udformning af socialpolitik, uddannelsespolitik, kulturpolitik forbliver nationale anliggender, der afgøres i de enkelte landes parlamenter.“

Per Federspiel: Jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, hvis jeg søger at fatte mig i korthed på dette tidspunkt af debatten. Men der er én ting, der kalder mig frem, og det er den megen snak om at tale med én stemme. Det tror jeg de fleste, ikke mindst af modstanderne, har fået galt i halsen. Det er selvfølgelig ikke hensigten, at man skal tale i et kor, men at man skal søge at opnå

enighed. Det er denne enstemmighed, der er selve formålet med arbejdet inden for EF.

Den propaganda eller talestrøm, om man vil, der jo præger modstanderne, er hovedsagelig karakteriseret ved et aldeles enstående ukendskab til, hvad der virkelig foregår i Europa og er foregået i de sidste 25 år. Man opstiller det, der vistnok i den politiske videnskab hedder en model, og en model, som man skaber i sine egne landsbyer, men som ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre.

Det finder tydeligst udtryk i betænkningen, hvor der findes et kapitel, der hedder „Filosofien bag De europæiske Fællesskaber“, og det vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om. Her har mindretallet fremdraget ud af kisten den marxistiske klassekamps skelet — og jeg siger udtrykkelig skelet, for der er ikke antydning af kød på det, og det vil man anvende nu som et politisk overbevisende middel, ikke mindst for at søge at gøre arbejderbefolkningen interesseret i at stemme imod.

Når jeg ser mig om — og jeg ser helt væk fra SF, der jo har sine ganske bestemte motiver, og som kun stræber efter at omstyrte den bestående samfundsordning — blandt de socialdemokratiske modstandere af EF, leder jeg forgæves efter én eneste arbejder, der har stået på en arbejdsplads og lært livets realiteter at kende. Det er dem, der er modstandere, der skaber denne kunstige model, denne efterplapren med citater af hinanden og af løsrevne stumper fra forskellige kilder. Det er ikke en rigtig politisk argumentation, og den er ikke rigtig; fordi den rejser modsætninger, som vi for længst havde manet i jorden her i landet, og som heller ikke kendes i de andre europæiske lande, hvor de sociale modsætninger ofte er langt større end her i landet.

Man gør det på to fronter; dels rejser man modstanden mod kapitalismen og hævder, at De europæiske Fællesskaber er en kapitalistisk sammenslutning. Enhver ved, at dette ikke kan stå for en prøvelse. Men dernæst taler man om de rige landes klub. Må jeg spørge: havde hr. Frode Jakobsen og andre tænkt sig, at vi i den nuværende europæiske situation skulle klæde os i sæk og aske, forære alt væk, hvad vi havde, og udøve vores egen udenrigspolitik til vores